

Vélemény

DÉNES
FERENC

SPORTKÖZGAZDÁSZ

LANCE, A BUKOTT ANGYAL IKONJA

Bevallom, nagy csodálója vagyok Lance Armstrong amerikai kerékpáros sportteljesítményének. Nagyszerű emlékeim vannak a fiammal átszurkolt nyári délutánokról, amikor a Tour de France egyes szakaszain egyik nap a tömegben megbújva száz kilométereket „utazgatott”, másnap az időmérő futamokon robbantva mindenkit faképnél hagyott, hogy aztán a következő nap már olyan hegycsúcsokra kerekessen fel – a fotelből úgy tűnt, játszi könnyedséggel –, amelyeknek a látványa is szédítő.

Bevallom azt is, miközben újra és újra szorítottam neki a sikerekért, soha, ha emlékeim nem csalnak, egyetlen pillanatra sem volt kétségem arról, hogy Lance ezt a teljesítményét meg nem engedett teljesítményfokozók segítségével éri el. Magyarán, doppingol. Nem vagyok orvos, pszichológus, drogszakember, de épp elég sportversenyt láttam, épp elég régóta foglalkozom a sporttal, hogy biztos lehessen abban, ez a teljesítmény „normális” körülmények között el nem érhető. Így gondolták ezt a hivatalból ezzel foglalkozó felelősök is. Évek óta vizsgálat vizsgálatot követ, ami az utóbbi időben már hajtóvadászattá fajult. Armstrong pisije a világ talán legtöbbet vizsgált, emberi vese által kiválasztott felesleges elektrolitok és anyagcseretermékek folyékony elegye. Levadászták: maga beszélt minderről egy televíziós interjúban.

A helyzetemet súlyosbítja, hogy azt is töredelmesen be kell vallanom, a francia körverseny nyújtotta remek szórakozás élményét egy cseppet sem zavarta az a meggyőződés, hogy Lance Armstrong doppingol. Kinőttem a tündérmesékből, számomra a hivatásos sportolók – az olimpián a valódi és álamatörök is – nem elsősorban szupermenek. Szórakoztatóipari szakmunkások ők – nem egy közülük persze igazi művész és példakép –, akik cserébe az időmért, figyelme-

mért és főleg pénzemért azzal keresik a kenyerüket, hogy engem szórakoztatnak. Lance és én hallgatólagos egyezséget kötöttünk. Addig nézem a verseny televíziós közvetítését, amíg ő nyer, cserébe elfogadom a reklámokat, szponzori táblákat, feliratokat, őt pedig mindezért

Alkut kötöttünk, Lance és én

„Ő hétszer nyerte a Tourt, én néztem, öt megfizették, és én is boldog voltam.”

busásan megfizetik. Tisztességes alku volt: ő hétszer nyerte a Tourt, én néztem, öt megfizették, és én is boldog voltam. Mindketten azt kaptuk, amiben megállapodtunk. A doppingról nem beszéltünk.

Ugyanakkor ne higgyük, hogy Armstrong csak a drogoktól lett a Tour királya. A közhangulat nálunk ma olyan, hogy mindenki, aki nálunk gazdagabb, az csal, lop, aki többre vitte, az valakinek a cicája, kandúrja, nem pedig mi vagyunk kevésbé szorgalmasak, tehetségesek, esetleg szerencsések, mint ők. Pedig a történethez tartozik az is, hogy Lance fantasztikus adottságokkal és képességekkel megáldott sportoló, aki iszonyúan megdolgozott a sikerért, a 90-es évek közepén megküzdött a tüdejében, a hasüregében és az agyában áttétet okozó rosszindulatú harmadik stádiumú hererákkal.

És Lance Armstrong csaló. Nem tartotta be a szabályokat, tudatosan gázolt át rajtuk és csapat- meg versenytársain, élvezte csalása minden édes gyümölcsét. Tettét nem menti, hogy valószínűleg immár minden kiugró sportteljesítmény mögött valamilyen normaszegés áll, és az sem, hogy a teljesítményfokozásra vonatkozó szabályok és eljárások mára célszerűtlenek, életidegenek és betarthatatlanok. Az anyagi káron és a társadalmi megbecsülés elvesztésén túl valószínűleg komoly jogi következményei is lesznek tettének, és másodsor is beírja nevét a tankönyvekbe: a bukott angyal ikonja lesz. Sújtsa dolgozó népünk megvetése! Azért azokat a fantasztikus nyári délutánokat köszönöm, Lance.